

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/739/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5110237661
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5110237661.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jána Burika, JUDr. Jozefa Turzu, v právnej veci navrhovateľa: Ing. Q. B., nar. XX. X. XXXX, bytom K. N. V., T. XXXX/X, zastúpeného Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s.r.o., so sídlom Žilina, Mariánske námestie 2 proti odporcom: v rade 1/ MUDr. V. Z., nar. XX. X. XXXX, bytom D., P. W. XXXX/XX, v rade 2/ MUDr. Erban s.r.o., so sídlom Žilina, Ambra Pietra 2657/12, IČO: 36 858 609, obaja zastúpení Advokátska kancelária Kadura a spol., so sídlom Žilina, T. XX, o náhradu škody a ochranu osobnosti, na odvolanie odporcov v rade 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 2C/279/2010-270 zo dňa 28. 5. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žiadnemu z účastníkov sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina zaviazal odporcov v rade 1/ a 2/ k povinnosti spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi nemajetkovú ujmu vo výške 12 000,- eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň odporcom v rade 1/, 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť navrhovateľovi náhradu škody vo výške 1 846,53 eur a trovy konania vo výške 3 359,- eur, všetko na účet navrhovateľa, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti ohľadom nemajetkovej ujmy súd návrh navrhovateľa zamietol. Odporcom v rade 1/, 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť trovy právneho zastúpenia Advokátskej kancelárii Mrázovský & partners, s.r.o. vo výške 1 780,24 eur, v lehote 3 dní.

V odôvodnení rozsudku prvostupňový súd poukázal na ust. §§ 11 až 13 Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 420 OZ (pri prepise rozhodnutia uvedený § 428 OZ, z obsahu však vyplýva, že súd posudzoval ust. § 420 OZ) a konštatoval, že konaním odporcov, či už ako lekára alebo poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, došlo k neoprávnenému zásahu do ochrany osobnosti navrhovateľa, keď odporca v rade 1/ vydal správu - nález, z ktorej vyplýva, že u navrhovateľa ide o psychotickú poruchu akútnu a je nebezpečný sebe alebo svojmu okoliu. Takúto správu vystavil na základe údajov získaných od manželky navrhovateľa, ktorá následne správu zneužila pred správnymi a súdnymi orgánmi. Konanie odporcu posudzoval ako činnosť právnickej osoby, pre ktorú odporca v rade 1/ vykonával poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení. Odporcovia tak ľahkovážnym a nebalostným prístupom sformulovali bez vyšetrenia lekársku správu, obsahujúcu závažné fakty, informácie o prítomnosti duševnej choroby, ktoré boli nepochybne samé o sebe spôsobilé privodiť navrhovateľovi ťažkú ujmu na jeho osobnostných právach, čo sa nakoniec odzrkadlilo aj v konaní pred správnymi a súdnymi orgánmi. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy súd prihliadal na skutočnosť, že zo strany poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, resp. samotného lekára nešlo o úmyselné konanie. Vzhľadom však na závažnosť následkov pre navrhovateľa stanovil výšku nemajetkovej ujmy sumou 12 000,- eur.

Pri náhrade škody (priamej škody) súd vychádzal z jednotlivých nákladov, ktoré navrhovateľ vynaložil na čiastočné zmiernenie vzniknutého stavu a nápravu pred správnymi a súdnymi orgánmi. Vynaložil finančné prostriedky na znalecký posudok, kde bol vyšetrený jeho zdravotný stav a ktorý potom použil pri dokazovaní svojho zdravotného a duševného stavu, tiež náklady vznikli v súvislosti s použitím právnych služieb za účelom profesionálneho postupu pri odstraňovaní následkov konania odporcov v rade 1/, 2/. Vynaložením týchto finančných prostriedkov došlo k úbytku vo sfére jeho majetku v priamej súvislosti s konaním odporcu a jeho následkom.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi priznal ako úspešnému v konaní náhradu súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia. O výške týchto trov rozhodoval súd podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z..

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom zástupcu podali odvolanie odporcovia v rade 1/, 2/. Dôvodili tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. d/, f/ O.s.p.). Podľa ich názoru rozsudok prvostupňového súdu je (opäť) nepreskúmateľný, pretože v ňom absentuje riadne a presvedčivé odôvodnenie. Súd sa riadnym spôsobom nevysporiadal s tým, prečo priznal nemajetkovú ujmu 12 000,- eur a bližšie ako došiel k tejto sume vôbec nezdôvodnil. Taktiež nie je zrejme pri rozhodovaní o náhrade škody, či všetky tieto prostriedky boli účelne vynaložené na reparáciu vyvolaného stavu, týkajúceho sa osoby navrhovateľa. Všetky tieto skutočnosti mal v prvom rade preukázať navrhovateľ, ktorý znáša dôkazné bremeno. Podľa odvolateľov sa súd tiež nijakým spôsobom nevysporiadal s otázkou procesného účasti na strane odporcov. Pokiaľ súd posudzoval nároky v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka, primárne mal sa zaoberať tým, či samotné upustenie od neoprávneného zásahu nepostačilo na odstránenie následkov, pričom navrhovateľ sa priamo domáhal nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy. Pre vznik tohto nároku sa však vyžaduje reálny následok v podobe zníženia dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere. U navrhovateľa išlo iba o všeobecné tvrdenia uvedené v žalobe alebo prednesené na pojednávaní, ktoré podľa odvolateľov sú nepostačujúce. Súd navyše k tomuto žiadne bližšie dokazovanie nevykonal. Pokiaľ súd odôvodňoval aj nárok na náhradu škody, uviedol § 428 OZ, ktorý sa na prejednávany prípad zjavne nevzťahuje. Pokiaľ odvolatelia namietali pasívnu vecnú legitimitáciu, namietali najmä skutočnosť, prečo boli zaviazaní na náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy spoločne a nerozdielne. Od roku 2008 zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení poskytovala spoločnosť MUDr. Erban s.r.o.. Povoľenie na prevádzkovanie ambulancie poskytovateľovi MUDr. Z. ako fyzickej osobe bolo zrušené dňom 30. 7. 2008. Z uvedeného vyplýva, že poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, pri ktorej došlo k vystaveniu predmetnej lekárskej správy bola jednoznačne spoločnosť MUDr. Erban s.r.o. a nie MUDr. Z. ako fyzická osoba, ktorý bol u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti v postavení odborného zástupcu a ordinujúceho lekára, a to v pracovnoprávnom vzťahu. Z uvedených dôvodov žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa prostredníctvom zástupcu vyjadril navrhovateľ. Tvrdenia odporcov považoval za neopodstatnené a nepodložené, ktoré sú v rozpore s vykonaným dokazovaním a rovnako tak v nesúlade s už skôr vydanými uzneseniami krajského súdu, ktorý danú vec už dvakrát v rámci odvolacieho konania posudzoval. Už v týchto rozhodnutiach odvolací súd uviedol, že základ nároku navrhovateľa je daný. Na posúdenie prvostupňového súdu ponechal výšku požadovaného nároku, pričom v súlade s právnym názorom krajského súdu prvostupňový súd vykonal dokazovanie, ktoré sa premietlo do vydania rozhodnutia, pričom tento posledne vydaný rozsudok považuje navrhovateľ za správny a zákonný. Odporcovia v rade 1/, 2/ uvádzajú v podanom odvolaní opakovane totožné dôvody, ktoré sú už právne jasné a ustálené právnymi názormi oboch súdov, pričom v poslednom zrušujúcom uznesení odvolací súd konštatoval, že odvolanie odporcov nepovažuje za dôvodné. Navrhovateľ tak vníma konanie odporcov ako účelové s cieľom oddialiť svoju zodpovednosť za protiprávne konanie. Argumenty a skutočnosti prezentované odporcami považuje navrhovateľ za nepochopenie právneho základu celej veci a odvolanie za nedôvodné. Podľa jeho názoru rozsudok prvostupňového súdu napĺňa všetky atribúty náležitého odôvodnenia rozhodnutia a dáva odpovede na všetky relevantné právne otázky s odkazom na príslušné ustanovenia právnych noriem. Navrhovateľ je rovnako presvedčený o pasívnej legitimitácii oboch odporcov. Žiadal preto rozsudok prvostupňového súdu potvrdiť a odporcov zaviazat' k náhrade trov odvolacieho konania.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a po prejednaní odvolania postupom podľa § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok prvostupňového súdu podľa ust. § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd vychádzal z rozsahu odvolania, napadnutého rozsudku, ako aj zo spisového materiálu, pričom pri rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu, tak ako ho zistil súd prvého stupňa. V zmysle návrhu sa domáhal navrhovateľ plnenia voči odporcovi v rade 1/ ako lekárovi, ktorý fyzicky vyhotovil lekársku správu, v ktorej hodnotil zdravotný stav navrhovateľa a túto vydal do rúk jeho manželky a v rade 2/ proti zdravotníckemu zariadeniu ako poskytovateľovi zdravotníckej starostlivosti, ktoré zastrešovalo prácu odporcu v rade 1/. Predmetom konania tak bola požadovaná nemajetková ujma, ktorá vznikla navrhovateľovi v súvislosti so šírením a použitím záverov, ktoré vyplynuli z lekárskej správy pred správnymi a súdnymi orgánmi a ktoré neštandardným spôsobom zasiahli do jeho vtedajšieho života, resp. posúdenie, či za priamo vzniknutú škodu, spočívajúcu v opätovnom preskúmaní zdravotného stavu navrhovateľa, vydaní znaleckého posudku, ktorým preukazoval, že teda nie je pravdivý nález, ktorý vydali odporcovia v rade 1/, 2/ a s tým súvisiace náklady, predstavujú škodu, za ktorú zodpovedajú odporcovia v rade 1/, 2/.

Prvostupňový súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 3. 10. 2011, ktorým návrh v celom rozsahu zamietol. Odvolací súd uznesením zo dňa 30. 10. 2012 rozsudok zrušil s tým, že nie je v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. Nebolo dostatočne vykonané jeho zdôvodnenie, pričom však naznačil, že pre posúdenie zisteného skutkového stavu by mal súd vyhodnotiť postup lekára, či bol v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotníckej starostlivosti, keď vydal lekársku správu - nález s obsahom, ktorý vyvolal u nezúčastneného dojem, že skutočne lekár osobne vyšetril pacienta a stanovil diagnózu. Nesprávny sa súdu javil aj ďalší postup, keď takúto správu v písomnej podobe odovzdal manželke, ktorá to následne zneužila. Závery a stanovenú diagnózu v lekárskej správe akceptovali aj orgány štátnej správy, resp. súd a hodnotenie navrhovateľa (že je duševne chorý a môže byť nebezpečný sebe alebo aj svojmu okoliu) sa prejavilo aj v jednotlivých rozhodnutiach správnych alebo súdnych orgánov, napr. pri rozhodovaní o zverení detí manželke navrhovateľa. Prvostupňový súd tak mal posúdiť, či v príčinnej súvislosti s vyvolanými následkami bolo konanie odporcov v rade 1/, 2/ spôsobilé zasiahnuť do súkromia navrhovateľa takou intenzitou, že si to vyžiadalo zásah súdu, prípadne až rozhodovanie o nemajetkovej ujme. V tejto súvislosti mal posúdiť aj vznik priamej škody, ktorú predstavovali náklady na odstránenie vyvolaného stavu.

Na základe takto vysloveného právneho názoru prvostupňový súd opätovne vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 2. 12. 2013, kedy rozhodol o tom, že základ nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy je daný a priznal navrhovateľovi nemajetkovú ujmu vo výške 2 000,- eur, pričom nárok o náhradu škody a zvyšnej časti nemajetkovej ujmy zamietol.

Uznesením odvolacieho súdu zo dňa 30. 9. 2014 bol opakovane rozsudok prvostupňového súdu zrušený z dôvodov, že prvostupňový súd správne citoval právnu normu, v zmysle ktorej posudzoval vzťahy účastníkov, avšak túto nesprávne aplikoval. V rozhodnutí prvostupňový súd vo veľkej miere prihliadal na to, či konanie odporcov v rade 1/, 2/ bolo úmyselné, avšak zároveň uviedol, že pre poskytnutie ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene, či nezavinene, vedome alebo nevedome a nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov. Stačí, ak bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby. Prvostupňovému súdu bola tiež vyčítaná nesprávnosť pri aplikácii ust. § 420 OZ, keď nie všetky navrhovateľom vynaložené náklady považoval za škodu, ktorá vznikla v súvislosti s následkami vyvolanými použitím správy o zdravotnom stave navrhovateľa pred správnymi a súdnymi orgánmi. Údaje uvedené v správe totiž brali tieto orgány ako fakt a na základe aj týchto skutočností potom rozhodovali vo vzťahu k navrhovateľovi ako účastníkovi konaní. Na vyvrátenie hodnovernosti údajov uvedených v správe navrhovateľ podstúpil vyšetrenie s následným vypracovaním znaleckého posudku, ktorý mal vyvrátiť to, že trpí nejakou duševnou chorobou alebo poruchou, prípadne že je nebezpečný sebe alebo svojmu okoliu. V súvislosti s tým vynaložené prostriedky považoval odvolací súd všetky ako účelne vynaložené a predstavujúce škodu - úbytok majetku u navrhovateľa vyvolaný práve konaním odporcov v rade 1/, 2/. Zároveň mal prvostupňový súd vzhľadom na závažnosť porušenia práv navrhovateľa prihliadnuť aj na výšku požadovanej nemajetkovej ujmy.

Vzhľadom na právne závery a vyslovený názor odvolacieho súdu, v poradí tretím rozsudkom prvostupňový súd rozhodol o tom, že konaním odporcov v rade 1/, 2/ došlo k vážnemu zásahu do právom chránených práv navrhovateľa s následkom, ktorý sa vážnym spôsobom prejavil v jeho bežnom dovtedajšom živote. Z uvedeného dôvodu prvostupňový súd priznal navrhovateľovi nemajetkovú ujmu

vo výške 12 000,- eur a priznal aj náhradu škody, ktorú bližšie špecifikoval v odôvodnení rozsudku (znalecký posudok, náklady na právne zastupovanie pri vybavovaní odborných vecí). Súd zároveň vyslovil, že zodpovední za vznik škody, ako aj povinní zaplatiť nemajetkovú ujmu sú obaja odporcovia, čiže MUDr. Z. ako fyzická osoba - lekár, ktorý priamo vyhotovil správu, hoci žiadnym spôsobom nevyšetрил navrhovateľa ako pacienta, nijako ho neliečil, nikdy nebol prítomný v jeho ambulancii a v druhom prípade zariadenie poskytujúce zdravotnícku starostlivosť MUDr. Erban s.r.o., ktorého zároveň odporca v rade 1/ bol konateľom a zamestnancom.

Prvostupňový súd vychádzal zo skutkového stavu, v ktorom zistil, že manželka navrhovateľa sa dostavila k odporcovi v rade 2/, ktorého zastupoval odporca v rade 1/ a ktorý bez toho, aby nejakým spôsobom kontaktoval navrhovateľa, vystavil lekársku správu - nález, kde je uvedené meno, priezvisko, rok narodenia, bydlisko s údajom: vykonané vyšetrenie psychiatrické, ďalej s textom „Podľa obj. údajov ide o psychotickú poruchu akútnu a je nebezpečie, že pod vplyvom tejto poruchy môže byť nebezpečný sebe alebo aj svojmu okoliu. Preto doporučujem hospitalizáciu na psychiatrickom oddelení v Bytčici.“. Ďalej je pod textom uvedené, že o vážnosti duševnej poruchy u svojho manžela bola poučená manželka. Na lekárskej správe - náleze zo dňa 7. 10. 2008 je pečiatka s uvedením ambulancie MUDr. Erban s.r.o. a menom lekára MUDr. V. Z., psychiater. Uvedenú správu - nález dal odporca v rade 1/ do rúk manželky navrhovateľa, ktorá s predmetnou lekárskou správou argumentovala pred správnymi a súdnymi orgánmi s tým, že navrhovateľ je psychicky chorý, spôsobilý spôsobiť ujmu sebe alebo svojmu okoliu, je nebezpečný, na základe čoho potom správne orgány, resp. súdy túto skutočnosť ako fakt brali na vedomie a rozhodli napríklad o zverení detí v konaní pred súdom do osobnej starostlivosti matky. Uvedená lekárska správa bola použitá aj pred orgánom starostlivosti o deti, resp. rozsudok súdu predložený v školských zariadeniach a navrhovateľ tak bol považovaný za osobu, ktorá je nebezpečná pre deti alebo jeho okolie a znemožňovaný mu bol styk s deťmi, resp. údaje uvedené v správe ovplyvnili aj správanie sa iných osôb k navrhovateľovi, čo sa prejavilo v jeho osobnom živote. Navrhovateľ po zistení uvedených skutočností požiadal o právnu pomoc advokátsku kanceláriu, resp. požiadal o preskúmanie svojho zdravotného stavu a vyhotovenie znaleckého posudku znalcami pre odvetvie psychiatria a s týmto znaleckým posudkom, z ktorého záverov vyplynulo, že nebola zistená prítomnosť duševnej poruchy v zmysle choromyselnosti (psychóza), ani slabomyselnosti (mentálna retardácia) a psychické funkcie ako emotivita, myslenie, vnímanie, správanie a konanie nevykazujú žiadne odchýlky od normy, je spôsobilý starať sa a vychovávať deti, preukazoval, že teda nie je osoba trpiaca duševnou poruchou, nie je nebezpečný sebe alebo okoliu a je schopný vykonávať všetky funkcie v bežnom či už pracovnom alebo súkromnom živote, vrátane starostlivosti o deti.

Konanie v súvislosti s vydaním lekárskej správy - nálezu považuje aj odvolací súd za také, ktoré nekorešponduje s obvyklou činnosťou lekára, bolo priam neprofesionálne, keď aj podľa vyjadrenia doc. Dóciho, hlavného odborníka MZ SR pre odbor psychiatria, ktorý bol v konaní vypočutý ako svedok, základ záznamu malo tvoriť citovanie toho, čo osoba poskytujúca údaje o pacientovi hovorí, teda aké objektívne údaje podáva. Lekár mohol tieto údaje vyhodnotiť tak, že sa môže jednáť o vážnu duševnú chorobu. Samotná lekárska správa nie je poskytnutím zdravotnej starostlivosti. Z výsluchu svedka ďalej vyplynulo, že obsah lekárskej správy je možné inak si vykladať z pohľadu lekára - psychiatra, resp. inak môže byť vyložený z pohľadu laika. Sám uviedol, že súd nevníma rozdiel medzi pojmom psychický a psychotický. Podľa jeho skúseností to nevedia ani lekári (nie psychiatri). Z uvedeného aj odvolací súd ustálil, že aj keď mohol správu lekár vyhotoviť v dobrej viere, mal si uvedomiť, aké následky vyhotovením správy na listine označenej ako lekársky nález s údajmi navrhovateľa a konkrétnym uvedením, že môže byť nebezpečný sebe alebo okoliu, navyše vydaním tohto nálezu do rúk inej osoby mohol vyvolať následok, ktorý sa prejavil tak, ako to opísal či už v návrhu alebo v prednesoch pred súdom navrhovateľ.

V danom prípade predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach. Obe náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka, na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom. Účastníkom, ktorý je v rámci tohto právneho vzťahu nositeľom uvedeného oprávnenia je fyzická osoba, do osobnostných práv ktorej bolo zasiahnuté. Účastníkom, ktorý je nositeľom povinností upustiť od neoprávnených zásahov alebo odstrániť následky zásahu, prípadne poskytnúť primerané zadostučinenie, je vždy tá fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa dopustila určitého konania neoprávnene zasahujúceho do chránených osobnostných práv (je pôvodcom alebo subjektom zásahu). Otázkou, kto je v konkrétnom prípade subjektom ochrany a kto je subjektom zásahu v konaní rieši súd. Z tohto hľadiska je preto predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti nielen zistenie, že navrhovateľ je fyzickou osobou, ktorej osobnostné

práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako zistenie, že odporca sa dopustil toho konania, ktoré navrhovateľ v konaní označil za zásah do jeho chránených práv a z ktorého vyvodzoval svoje právo na ochranu osobnosti. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je v konaní vecne legitimovaný. Vecnou legitimitáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jeden z účastníkov nositeľom oprávnenia a druhý účastník je nositeľom povinností. Pokiaľ teda namietať v odvolaní odporca v rade 1/, resp. odporca v rade 2/ svoju vecnú príslušnosť, aj v tomto sa odvolací súd stotožnil so závermi prvostupňového súdu, že oba subjekty, či už fyzická osoba alebo právnická osoba, porušili svoje povinnosti, keď navonok celú činnosť ako zdravotnícke zariadenie zastrešoval odporca v rade 2/ MUDr. Erban s.r.o. a pritom konkrétnu lekársku správu - nález spísal MUDr. Z. ako fyzická osoba. Tento je zároveň konateľom v spoločnosti s r.o., a teda v celom rozsahu zodpovedá aj za prípadné „konania“ spoločnosti ako štatutárny zástupca. Odporca v rade 1/ teda vo vzťahu k navrhovateľovi vystupoval ako lekár, ktorý svojou konkrétnou činnosťou - napísaním lekárskej správy a vydaním tejto do rúk inej osobe (čo nie je poskytovanie zdravotnej starostlivosti) umožnil následný priebeh udalostí a zároveň odporca v rade 2/ je zodpovedný za celú činnosť zdravotníckeho zariadenia, a teda aj konkrétneho svojho zamestnanca.

Odvolací súd tak dospel k záveru, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 O.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a na ktoré v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje.

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia riadnym spôsobom uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Tieto zároveň primeraným a dostatočným spôsobom v súlade s § 157 O.s.p. zdôvodnil.

Pokiaľ teda v odvolaní odporcovia uviedli, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, odvolací súd dospel k záveru, že uvedené rozhodnutie je vecne správne a správne bolo aj právne posúdenie veci, ako aj odkaz na jednotlivé ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ súd stanovil výšku nemajetkovej ujmy, vychádzal zo zisteného skutkového stavu, najmä následkov, ktoré objektívne vyvolalo vydanie lekárskej správy pred orgánmi štátnej správy a súdov a čo ovplyvnilo rozhodovanie najmä vo vzťahu navrhovateľa k maloletým deťom, keď na základe rozhodnutí orgánu starostlivosti o deti a jeho vyjadrení, resp. súdu bol obmedzený jeho prístup k maloletým deťom a došlo k podstatným zásahom aj zo strany širšieho okolia k jeho osobnosti.

S výškou nemajetkovej ujmy sa tak stotožnil aj odvolací súd ako dostačujúcou pre odstránenie stavu vyvolaného konaním odporcov v rade 1/, 2/.

Odvolací súd sa taktiež stotožnil s rozsahom náhrady škody, ktorú špecifikoval prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí, pričom pokiaľ poukazoval v odvolaní odporca na nesprávne uvedený paragraf (428), z obsahu zdôvodnenia rozsudku, ako aj z predchádzajúcich rozhodnutí, či už prvostupňového alebo krajského súdu jednoznačne vyplýva, že vec bola posudzovaná v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., resp. ust. § 151 ods. 1 O.s.p. a žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože navrhovateľ úspešný v odvolacom konaní si trovy uplatnil, tieto však nevyčísľil a odporcovia v rade 1/, 2/ v odvolacom konaní úspešní neboli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.